

Ravno prav velik

Ko je bil Tin star malo manj kot za tri prstke, je njegov bratec Ton vstopil v prvi razred prave šole. Ton je imel že toliko let, kolikor je prstkov na eni roki in še palček druge roke zraven. Tin je zavidal Tonu. Tudi on bi bil rad velik. Rad bi imel torbico in zvezke kakor bratec, se vozil s kombijem in jedel pravo šolsko malico.

Tin pa je imel tudi mlajšo sestro Lučko. Niti za dva prstka let še ni štela. Lučka je nosila plenice, pila kavo po steklenički in vlekla dudo. Ne samo eno. Če jo je ponoči izgubila, je imela še dve pod blazino. Mamica je Lučko pogosto pestovala in zibala.

Tudi njej je Tin zavidal. Rad bi imel pleničke in tri dude. Rad bi v maminem naročju pil belo kavo po steklenički. Rad bi bil malo velik in malo majhen.

Nekega dne mu je mamica rekla: »Bi hodil v vrtec? Za vrtec si dovolj velik.« »Vrtec? Kaj je to? Je to majhen vrt?« »Ja, majhen vrt, v katerem rastejo majhni otroci,« je povedala. »Ko so dovolj veliki, jih presadijo v šolo.«

Tin je debelo pogledal. Takoj si je predstavljal ta vrt. Travo in majhne otroke, pisane kanglice za zalivanje, lopatke in grabljice. Imenitno. Šel bi.

Tistega posebnega dne je dobil svoj nahrbtnik, nove copate, znak v oblačilnici, svoje barvice in lonček za čaj. Zjutraj sta z mamicco pospremila Tona v šolo in potem sta krenila proti vrtcu. Tin je svečano korakal po pločniku. Ko sta obuvala copatke, je vprašal mamico: »Kdaj bom šel pa v pravo šolo?«

»Ko boš tako velik kot Ton.« »In takrat, ko bom jaz dovolj velik za šolo, takrat bo Ton postal majhen in ga bodo presadili v vrtec?«

V vrtcu mu je bilo všeč. Vse je bilo novo, drugačno, neznano; drugače je dišalo in kruh ni bil tako navaden kot doma. Prvi dan je mamica nekaj časa ostala z njim. Ko je hotela oditi, pa ga je nenadoma stisnilo pri srčku. Tisto novo in drugačno mu je postalo tuje. Predstavljal si je, kako sam bo brez mamice. Obupno se je oklenil njene roke in zajokal: »Nočem ostati tukaj. Hočem s tabo domov. Nočem biti dovolj velik.«

In mamica ga je vzela s seboj domov.

Po tistem so Tinu dovolili, da je bil spet čisto majhen. Ponoči je nosil pleničke in kavo je pil po steklenički, v maminem naročju. Zjutraj je šel v sobo in je pobral za celo naročje dud pod svojo in Lučkino posteljico. Kajti tudi on je zdaj imel tri dude in jih je ponoči pridno metal ven.

Pri kosilu so mu zavezali slinček okoli vratu, kakor Lučki. Ni mu bilo treba držati žlice, ker mu je očka nosil hrano v usta. Bil je zadovoljen.

Potem pa je napočil praznik. Tinov tretji rojstni dan. Prišla je babica in mu prinesla mehkega plišastega oslička. Srečen ga je stiskal k sebi...svojega sivčka.

Zdaj ne bo več jemal punčke Lučki, Tonu pa ne njegovega medvedka. Zdaj ima svojo, čisto svojo živalco.

Babica je ostala celo popoldne. Ko je odhajala, pa je vzkliknila med vrati: »Oh, saj res, skoraj sem pozabila! Prinesla sem novo majčko, a še ne vem, komu jo bom dala. Ne vem, kateremu otroku bo prav.«

Privlekla jo je iz torbice. Kakšna lepa majčka! Poslikana z medvedki. »Ko bi mi vsaj bila prav,« je pomislil Tin. »Tako rad bi imel majčko z medvedki.« Pomerili so jo Tonu. Premajhna. Potem so jo pomerili Lučki. Prevelika.

Zdaj je bil na vrsti Tin. Kar drhtel je od vznemirjenja, ko so mu jo potegnili čez glavo. Hitro je našel rokava in potegnil majčko čez popek... »Oh, pogledjte, saj mu je kot ulita! Ravno prav velik je zanj!«

Ravno prav velik? Res? Res. Tin je bil ravno prav velik za novo majčko z medvedki. Kar poskakoval je od veselja. Vsem jo bo pokazal. Saj je bila zanj sešita. Nikomur drugemu ni bila prav. Samo on ni bil ne prevelik ne premajhen zanj. Tudi prijateljem v vrtcu jo bo pokazal...

Tako se je odločil. Naslednjega jutra je oblekel novo majčko. Premagal je strah in ga zaprl v omaro. Mamica je Tina in njegovega oslička peljala v vrtec.

Otroci so Tina prepoznali in so se ga razveselili. »Boš ostal z nami?

Boš?« so ga spraševali. Pogumno je prikimal. Izpustil je mamino roko.

Pomahal ji je in ji rekel: »Ne bom jokal.« V vrtcu so praznovali njegov rojstni dan. Neki deček se je oglasil: »Tudi jaz sem že imel tretji rojstni dan.« »Jaz tudi,« je vzkliknil drugi.

Deklica s kitkami pa je rekla: »Jaz grem pa samo še sedemkrat spat in potem bom stara tri leta.« Pokazala je tri prstke. Tudi drugi otroci so dvigali roke in kazali tri prstke.

»Glej, glej, tukaj so pa vsi otroci stari za tri prstke,« se je čudil Tin. »In vsi so skoraj enako veliki. Kakor jaz. Ne preveliki ne premajhni.«

In tako je Tin postal ravno prav velik fant.

Naloge:

1. Odgovori na vprašanja:

- Kaj Tin zavida bratu Tonu in kaj sestri Lučki?
- Zakaj Tin najprej noče ostati v vrtcu?
- Zaradi česa se le odloči iti v vrtec?

2. Vrtec – »majhen vrt, v katerem rastejo majhni otroci« – si Tin zelo pisano predstavlja. Nariši vrt, ki si ga je zamislil Tin in dodaj rastline, živali in predmete, ki bi jih lahko našli v njem.

3. Tin bi bil rad malo velik in malo majhen. Pogovarjajte se o tem, kaj pomeni biti »velik« ali »majhen«. Ali se lahko včasih počutimo velike, čeprav smo majhni? Ali obratno?

4. Tin se z novo majčko in plišastim osličkom le odloči iti v vrtec. Zelo je hvaležen babici za lepa darila. Pomagaj Tinu napisati pismo babici, v katerem se zahvali za majico in oslička. Poročaj, kaj vse je doživel v vrtcu, kako je praznoval svoj rojstni dan in kako se zdaj počuti.